

PŘÍBĚH

VAŠÍK A SKŘÍTKOVÉ SBĚRAČI

Byl už večer, na obloze se ukázal měsíc, hvězdy kolem něj začaly svítět-kovat a v žádném okně už nebylo rozsvíceno. Všichni ve městě už spali. Byla hluboká noc. Ale i když už bylo tak pozdě a nikdo nebyl vzhůru, pod jednou dětskou postýlkou se ozývalo tiché šramocení. Bylo to v pokojíku u Vašíka.

Vašík byl šikovný kluk, sportovec a modelář. Byl to ale hrozný nepořádník. A právě pod postel si házel všechny věci, které měl vyhodit do koše. Papírky od žvýkaček, zbytky sušenek, zlomená kola od autíček a mnoho dalšího. A právě proto, že si tam hromadil tolik odpadků, chodili mu tam skřítkci sběrači.

Tito skřítkové byli malí a černí, aby je nikdo neviděl. Chodili, hledali a sbírali všechno se jim hodilo. Pak si to odnášeli do svého ukrytého domečku. Jenže když takhle byli v něčím pokojíčku a sbírali nepořádek, mnohdy se stalo, že sebrali i něco, co binec nebyl. Třeba nějakou hračku. Když tihle skřítkci sběrači navštívili v noci pokojík u Vašíka, nemohli si to vynachválit.

„Tady je to jako v ráji! Tady je věcí. To je paráda. To se budeme mít dobře,“ pochvalovali si skřítkové pod Vašíkovou postelí.

Ráno, když Vašík vstal, rukou šmátral po zemi. Chtěl najít své auto. Ale nikde nebylo. Hledal ho po celém pokoji, ale jako by se po něm zem slehla. Další noc mu zmizelo lego, které měl rozhozené na zemi. A další noc raketa, která zaletěla pod postel. A tak to bylo každou noc. Vašek se divil kam věci mizí.

pohádka

Rozhodl, že tomu přijde na kloub a vyřeší záhadu. Rozhodl se, že dnes v noci neusne. Pozdě večer se mu už zavíraly oči, ale pořád se snažil být vzhůru. Když najednou se pod jeho postelí zablesklo a pak tam slyšel cupitání a šramocení, opatrně se naklonil a podíval se pod postel. Vašík nevěřil svým očím.

Viděl, jak pod jeho postelí předbíhají malí černí mužičci a sbírají jeho věci. Byl tak překvapený, že se převrátil a spadl z postele. Skřítkové se zalekli a stáli jak opáření s plnými rukama a s batůžky na zádech. Koukali na Vašíka, jak leží na zemi naproti nim, a jen si mezi sebou šeptali. „Myslíš, že nás vidí? Co budeme dělat?“ řekl jeden. Třeba nás nevidí,“ odpověděl druhý.

„Já vás ale vidím. Co to děláte? To jsou moje věci!“ vyhrknul na ně Vašík. Skřítkové se polekali. Pak ale věděli, že už není cesty zpět a musí říct pravdu.

A tak na obranu řekli: „Ty jsi ale ty věci vyhodil, Vašíku. My jsme skřítkové sběrači. V noci chodíme do dětských pokojů a hledáme věci, které děti odhodí a neuklidí. Sbíráme je. Je to naše práce a navíc se nám ty věci moc líbí.“ „Já je ale nevyhodil,“ bránil se Vašík. „Možná že nevyhodil, ale neuklidil a některé zahodil pod postel.“

Vašík se nad sebou zamyslel. Uvědomil si, že skřítkové mají pravdu. Slíbil jim, že už si věci bude uklízet, aby k němu do pokojíčku chodit nemuseli. Od té doby už u Vašíka v pokoji nikdo neviděl žádnou pohozenou hračku. Báł se totiž, aby mu ji v noci neodnesli skřítkové.

WEB: www.ocei.cz/sihasapa/
vyšlo: 23. 4. 2025

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

SIHÁČEK

448

duben 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

9. 4. — se po chladném ránu oteplilo. Opět jsme byli většinu schůzky venku.

Pro rytířské klání byly připraveny luky, šípy, terčovnice a kruh na zemi čekalo náš »střelecké klání«. Nejprve jsme stříleli do terče, a potom na dálku. Střelba na dálku vyžadovala, aby se šíp zapíchnul do vyznačeného kruhu. (i když všichni slyšeli, že nesmí napnout luk naplno, přesto skončily dva šípy u sousedů...)

Běžící hořcová výzva a my se věnovali tomu s číslem 54 »Morana«. Vydali jsme se do okolí. Vedle ulice Na Popí jsem o víkendu narazil na pěkné, vysoké a suché stvolky trávy. Sklidili jsme, a vrátili se do klubovny. Tam jsme pak dělali to podstatné pro splnění úkolu — každý si vyrobil slaměnou figuru.

Následně jsme se přesunuli klubovny a zahráli jsme šesté tahy v naší dlouhodobé hře. Kuba se šťastně vyhýbá spárům draka, uvidíme, jak to bude dál...

Předali jsme cenu za vítězství v březnovém bodování. Cenu si převzal Kuba — gratulujeme. Všem jsme pak rozdali sušně za březzen...

Rozdali jsme si »nové číslo« oddílového časopisu, připomněli si »turistický výšlap«, a zdůraznili, že Moranu je třeba vzít s sebou.

16. 4. — bylo od rána docela teplo. Kromě tahů na plánu jsme byli během schůzky venku.

Pro rytířské klání byly připravené vajíčka (inu velikonoce...) čekalo nás »bezpečné chytání«. Dvojice si mezi sebou házela, a pokud se povedla úspěšná »výměna«, mohla se od sebe vzdálit.

Dnešním úkolem, který patří do Hořcové výzvy byl ten s číslem 57 »Pečený „had“ na klacku«. Kuba, po několika poučeních, oheň zapálil. Nechali jsme chvíli hořet a každý si připravil klacek pro opékání. Po chvíli se objevily žhavé uhlíky a my se pustili do opékání.

Po následujícím úklidu jsme se na tři kola zahráli krátkou hříčku s pojmenováním »mayské studny«. Během hry došlo ve vypjaté atmosféře opět ke konfliktu. Ten se následně podařilo urovnat.

Po přesunu klubovny jsme zahráli sedmé posuny v naší dlouhodobé hře »Za zlatým pokladem«. Kuba oddálil velký zvrat díky žolíku,

a spousta hráčů se sešla na Zlatém vrchu.

Před rozchodem jsme předali sušně těm, kteří minule nebyli a Honza dostal, díky účasti na výpravě, kartičku »Výzvy«, která se dává za výrazný výkon. No a potom už jsme si sbalili věci a rozešli k domovům...

